

Worstelen met God

'Ik worstel met God zoals ik worstel met onkruid.'

Dat schreef Marie-Claire Ongenaert, moeder van twee kinderen en medewerkster van Broederlijk delen. Grasduinend in tijdschriften en notities vond ik haar doodsbrief terug en teksten van haar hand. Ze overleed in 2011 in Aracaju, Brazilië waar ze toen als vrijwilliger actief was.

Dat gelovigen zeggen dat ze worstelen met God, is niet ongewoon. Je leest het in heiligenlevens, je hoort het uit de mond van religieuzen, van diepgelovigen, ook paus Franciscus getuigde over de twijfels waarmee hij vocht, zelfs als paus. In het Oud Testament wordt de worsteling zelfs fysiek voorgesteld in het gevecht van Jacob met de engel.

Maar God vergelijken met onkruid is, op z'n zachts gezegd, ongewoon.

Geen sterfelijk wezen heeft ooit God gezien. Maar het heeft niemand ervan weerhouden Hem te schilderen, Hem te bezingen in cantaten en liederen, over Hem te schrijven in de meest verheven poëzie, Hem te vergelijken met de zon en het licht, Hem koning te noemen, de Allerhoogste, de unieke Schepper van hemel en aarde.

Maar onkruid? De lastpost die je in je tuin liefst snel en grondig uitroeit?

Marie-Claire Ongenaert werkte graag en veel in de tuin. Op een dag toen ze zich overstelpt voelde door beelden uit haar dagelijks realiteit, schreef ze:

*'Soms wil ik de wereld weg. Maar met mijn ogen dicht
en mijn oren toe, hoor ik nog de kreten, het zingen,
zie ik de mensen, voel ik me aangesproken.*

Als onkruid duikt het telkens weer op in mijn binnenste.

Gelijkt God misschien op wat mensen onkruid noemen?

Ik denk dat God woekert in mij, zoals het onkruid in mijn tuin.

Nu eens als klaprozen, madeliefjes of vergeet-mij-nietjes,

Dan weer als bramen of brandnetels.

Ik worstel met God, zoals ik worstel met onkruid.

*En telkens wint God. Hij duikt op in de onmogelijkste hoeken
en zet mij weer in beweging. Het is sterker dan mijzelf.'*

Onkruid heeft een slechte reputatie bij al wie tuiniert of een veld bewerkt. Terwijl het toch om planten en bloemen gaat die zoals alle levende wezens hun plekje onder de zon verdienen. Klaprozen, madeliefjes en vergeet-mij-nietjes lopen minder gevaar om zwaar bestreden te worden dan bramen en brandnetels. Want die verwerpen zich als duivels. Een vergeten takje, een verborgen wortel... en daar schieten ze weer op. Alleen met giftig spul krijg je ze dood. Maar daarover heeft de schrijfster het niet. Zij vecht niet met chemische wapens, wél met haar hark en handen, zelfs 'in de meest onmogelijke hoeken' waar onkruid het weligst tiert. En waar ze dus God in ontwaart.

Niemand heeft God gezien. Maar soms worden je sterke, troostende beelden aangereikt, die zijn onzichtbaarheid draaglijker maken.

T.S.